

Mãi miết làm hài lòng bạn gái rồi quên cảm xúc cả hai

Tôi yêu em nhưng tình yêu ấy giống việc đuổi theo cơn gió, càng cố chạm càng thấy xa, có lẽ tôi quá vội vàng, còn em không có lỗi.

Em là người dịu dàng, trầm lặng, ít nói, luôn suy nghĩ trước sau. Em hơn tôi một tuổi, chắc vì thế cũng trưởng thành hơn. Chúng tôi quen nhau khi làm chung một dự án nhỏ, phải thừa nhận rằng chính sự điềm tĩnh, tự chủ của em đã khiến tôi bị thu hút. Yêu một người như em lại không dễ dàng như tôi nghĩ.

Tôi luôn muốn làm em vui nhưng đôi khi làm quá nhiều mà quên rằng em chỉ cần những điều giản dị. Như lần sinh nhật em, tôi nghĩ mãi mới quyết định mua tặng chiếc vòng tay khắc tên hai đứa. Tôi tưởng tượng nụ cười hạnh phúc của em khi nhận món quà, thế nhưng khi em mở hộp quà, chỉ khẽ cười: "Cảm ơn anh, nhưng cái này chắc đắt lắm. Anh không cần tốn nhiều thế đâu". Lời nói ấy không trách móc nhưng lại khiến tôi cảm thấy mình thật lố bịch. Em không trách mà tôi tự trách mình.

Một lần khác, tôi rủ em đi biển vì thấy em căng thẳng. Tôi nghĩ một chuyến đi xa, thoát khỏi những lo toan thường ngày sẽ giúp em thoải mái hơn. Tôi chuẩn bị kỹ lưỡng từ chỗ ở đến lịch trình, cố làm mọi thứ thật hoàn hảo. Suốt chuyến đi, tôi kể chuyện hài, chụp những tấm ảnh thật đẹp cho em. Cuối ngày em chỉ nói: "Cảm ơn anh nhưng chắc đi chơi thế này không hợp với em lắm". Tôi nhận ra những thứ mình làm đôi khi không xuất phát từ mong muốn của em mà từ sự áp đặt của tôi. Tôi cho rằng mình đang cố gắng nhưng lại quên hỏi em thực sự cần gì.

Có lần em bị ốm, tôi đến tận nhà, mang theo cháo và thuốc. Tôi kể những câu chuyện hài hước, cố làm em cười. Em cảm ơn tôi nhưng lại bảo: "Anh đừng lo quá, em ổn mà". Tôi nhận ra em không muốn làm phiền ai, kể cả người yêu. Thay vì lắng nghe em, tôi lại chỉ biết làm mọi cách để em phải phụ thuộc vào mình. Hôm ấy, em nói: "Anh tốt lắm nhưng đôi khi em thấy anh đang cố gắng để chứng minh gì đó hơn là thật sự hiểu em", câu nói ấy khiến tôi sững người. Có lẽ, em không sai, không yêu cầu tôi phải cố gắng đến vậy, nhưng chính tôi vì sợ mất em đã tự biến mình thành người cứ mãi miết làm hài lòng mà quên đi cảm xúc thực sự của cả hai. Tôi không trách em, chỉ tự hỏi mình: "Phải làm sao để yêu em đúng cách, để em cảm nhận được lòng tôi mà không cảm thấy ngột ngạt"? Mong mọi người cho tôi lời

khuyên.

Thành Nam